

vis van minderwaardige kwaliteit, alsook haring); voor andere geldt een lagere minimumprijs (o.m. voor kleine makreel, soldaten, knorhaans).

De financiële last van de opvangregeling wordt door de centrale overheid gedragen. Hiervoor werd de Handelsdienst voor Ravitaillering (O.C.R.A.) ingeschakeld; deze Dienst kan uit een opvangfonds het verschil tussen de minimumprijs en de verkoopprijs van de opgevangen vis overbruggen. Het administratief werk wordt door de S.V. Rederscentrale verricht en de administratieve kosten worden door de reders gedragen.

Teneinde het opvangfonds niet te vlug uit te putten, zijn aan de tussenkomst grenzen gesteld. Aldus bekomt een vaartuig dat 150.000 F en minder opbrengst boekte hoogstens 12 % van de bruto opbrengst en een vaartuig dat 900.000 F en meer maakte hoogstens 6 % van de bruto-opbrengst. Tussen deze twee grenzen is een verdere verdeling van kracht.

De opgevangen vis mag niet meer onder verse vorm op de Belgische markt komen. Daarom wordt deze vis verkocht aan de vismeelfabrieken en aan de drogerijen en zouterijen; laatstgenoemden verwerken de vis voor de uitvoer.

Het systeem van opvangregeling is niet als hét en het enig saneringsmiddel voor de visserij te beschouwen. Anderzijds werkt het stelsel nog niet lang genoeg om reeds de invloed juist af te bakenen. Tijd en ervaring moeten uitwijzen of in deze richting verder moet worden gewerkt of een andere koers moet worden gevolgd.

P. Hovart.

DE OPVANGREGELING IN DE ZEEVISSERIJ

Enkele maanden geleden werd een systeem van opvangregeling en minimumprijzen in de drie Belgische vissershavens in voege gebracht.

In beginsel wijkt het Belgisch systeem niet af van de prijsregelingen bij de aanvoer, die sedert jaren reeds in de buurlanden worden toegepast; de toepassingsmodaliteiten vertonen evenwel zekere verschillpunten met de buitenlandse stelsels.

Een systeem van opvangregeling beoogt in principe een bodem in de markt te leggen en mede hierdoor de reders een zekere minimumopbrengst te garanderen. In Nederland bestaan naast de publiekrechtelijke minimumprijzen, die door het Produktschap voor Vis en Visprodukten worden vastgelegd, ook privaatrechtelijke prijsregelingen die door de reders worden bepaald. In West-Duitsland stelt de overheid de prijzen vast op grond van het «Fischgesetz»; met het «Marktreform»-plan zal dit evenwel in de toekomst door de reders zelf geschieden. In Frankrijk is slechts in een beperkt aantal vissershavens een private prijsregeling van kracht. In deze drie landen worden de fondsen die voor de werking noodzakelijk zijn, door de reders gefinancierd, nl. door middel van een heffing op de opbrengst van de aangevoerde vis. In Nederland, West-Duitsland en Frankrijk wordt de opgevangen vis — t.t.z. de vis die de minimumprijs niet bereikt — aan de vismeelfabrieken verkocht; in West-Duitsland wordt deze vis daarenboven ook wel voor de export bestemd.

Bij het Belgisch stelsel van opvangregeling wordt de vis die in de openbare afslag de prijs van 4 F per kg of 200 F per ben niet haalt, uit de markt genomen. Aan de reder wordt voor deze vis de minimumprijs van 4 F per kg of 200 F per ben uitgekeerd. Niet alle vissoorten komen in aanmerking voor een minimumprijs van 4 F. Zekere soorten zijn van het systeem uitgesloten (o.m. poers, bevers, ratjes,